

MENKİBE: Allahü Teâlâ Daha İyisine Nikâhladı

Buhârî ve Müslîm’de şöyle bir hâdise nakledilir:

Eshâb-ı kirâmdan Sa’d (radıyallahü anh) âzâd edilmiş zenci bir köle idi, Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) efendimize geldi ve şöyle arz etti:

- Yâ Resûlallah! Siyahlığım ve yüzümün çirkinliği, Cennet’e girmeme engel olur mu?

Bunun üzerine, Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

- Olmaz. Nefsimi kudret elinde tutan Yüce Allah’a yemin ederim ki; sen, Rabbine îmân etmişsin. O’nun Resûlünün getirdiklerine de inanmışsın.

Buna karşı o kimse şöyle dedi:

- Sana peygamberlik ikramını yapan Yüce Allah’a yemin ederim ki, Allah’tan başka ilâh yoktur, Muhammed Allah’ın Resûlüdür. Şahadetimi, bu meclise oturmadan sekiz ay önce yapmıştım. Yâ Resûlallah! Ben evlenmek istiyorum, fakat bu hâlimle kim bana kızını verir?

Onun bu sözlerini dinleyen Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) efendimiz,

- Amr bin Vehb bugün burada mı?

Resûlullah efendimizin sorduğu zât, Sakif kabilesinden biri idi. Yakın zamanlarda müslüman olmuştu.

- Burada değil, dediler.

Hazret-i Sa’d’a sordular:

- Onun evini biliyor musun?

- Biliyorum, deyince, şöyle buyurdu:

- Onun evine git. Kapısına yavaşça vur; selâm ver. İçeri girince, “Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) kızınızı bana zevce olarak verdi” diye söyle.

Amr bin Vehb’in sevimli bir kızı vardı. Güzellikten ve akıldan yana nasipli biriydi.

O kimse gitti, kapıyı vurdu, selâm verdi. Merhaba deyip kapıyı açtılar. Ama siyahlığını ve yüzünün çirkinliğini görünce ondan sıkılmaya başladılar.

“Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) kızınızı bana zevce olarak verdi”, deyince onu kötü bir şekilde reddettiler.

O kimse, oradan çıkınca, doğru Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem yanına gitti. O, gittikten sonra, kız babasına şöyle dedi:

- Ey babacığım! Vahiy seni rüsvay etmeden bir kurtuluş yolu ara. Eğer Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem beni ona zevce olarak vermiş ise, Allah’ın ve Resûlünün rıza gösterdiğine razıyım.

Babası hemen çıktı, Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem geldi; ona yakın bir yere oturdu. Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem onu görünce sordu:

- Sen misin, Allah’ın Resûlünü reddeden?”

Buna karşılık şöyle dedi:

- Yaptım; ama Allah'tan bağışlanmamı istedim. Onun yalan söylediğini sanmıştım. Eğer doğru ise, kızımızı ona zevce olarak veriyoruz. Allah'ı ve Allah'ın Resûlünü darıltmaktan Allah'a sığırız.

Bunun üzerine dört yüz dirheme nikâhı kıydılar.

Resûlullah damada şöyle buyurdu:

- Hanımının yanına var, huzuruna gir.

Buna karşılık damat şöyle dedi:

- Seni hak Peygamber olarak gönderene yemin ederim ki: Dünyalık bir şeyim yok. Kardeşlerime gidip bir şeyler istemem lâzım.

Resûlullah buyurdu ki:

- Helâllîğinin mehri, mü'minlerden üç kişiye aittir. Osman bin Affan'a git, iki yüz dirhem al.

Hazret-i Osman (radıyallahü anh) fazlasıyla verdi.

- Ali'ye git; ondan da iki yüz dirhem al.

Hazret-i Ali de ona istediğini fazlasıyla verdi. Bunları aldıktan sonra pazara çıktı. Şen ve sevinçli idi. Hanımına bazı şeyler alıyordu. Bu arada bir ses duydu:

“Ey Allah'ın süvarileri! Geliniz, sefer var, sefer...” Resûlullah'ın münâdisi öyle çağırıyordu. Bunu duyar duymaz hazret-i Sa'd:

- Allahım! Yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allahım!... Muhammed, sallallahü aleyhi ve sellem'in Rabbi Olan Allahım!.. Bugün bu paraları, Allah'ın, Resûlünün ve mü'minlerin sevdiği yola sarf edeceğim.”

Hemen bir at, bir kılıç, bir mızrak ve kalkan aldı. Kuşağını beline bağladı. Başını da güzelce sardı. O kadar sardı ki; yalnız gözleri görünüyordu. Bu hâli ile gitti, muhacirlerin yanında durdu. Onu böyle görünce tanımadığımız bu atlı kimdir? dediler.

Hazret-i Ali (radıyallahü anh) onlara şöyle dedi:

- Bırakın onu. Belki o size Bahreyn'den katıldı, belki de Şam tarafından gelmiştir.

Belki de o sizden dinî bilgilerinizi öğrenecektir. İsterim ki, o varlığı ile sizlere yardımcı olsun.

Savaş sırasında, mızrak vurdu, kılıç salladı... Yorulunca atından indi. Kollarının yorgunluğunu giderdi. Sonra kollarını sıvadı. Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem onun siyah kollarını görünce sordu:

- Sen Sa'd mısın?

- Evet, yâ Resûlallah! Anam babam sana feda olsun.

Bundan sonra durmadan mızrağı ile, kılıcı ile savaşmaya devam etti. Her vuruşta müşriklerden birini öldürüyordu. Bir ara Sa'd düştü dediler.

Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem ona doğru yöneldi. Yanına vardı, başını göğsüne yasladı. Yüzündeki toprakları elbisesi ile sildi. Ve şöyle buyurdu:

- Kokun ne kadar güzel. Seni Allah'ın ve Resûlünün sevgisine ısmarlıyorum.

Bundan sonra, Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem ağladı. Sonra güldü. Sonra yüzünü beri yana çevirdi. Daha sonra şöyle buyurdu:

- Kâbe'nin Rabbine yemin olsun: Havz'a gitti.

Ebû Lübâbe dedi ki:

- Babam anam sana feda olsun, yâ Resûlallah! Havz nedir?

Resûlullah, sallallahü aleyhi ve sellem şöyle anlattı:

- Havz'ı Rabbim bana ihsân eyledi. Onun genişliği San'a ile Basra arası kadardır. İncilerle yakutlarla süslüdür. Onun suyu, süttten beyazdır. Tadı, baldan tatlıdır. Ondan bir kere içen ebedî susamaz.

Tekrar sordu:

- Yâ Resûlallah! Önce ağladığınızı, sonra güldüğünüzü, daha sonra yüzünüzü çevirdiğinizi gördük.

Şöyle anlattı:

- Sa'd'ı sevdiğim için ağladım. Onun Allah katındaki derecesine sevinip güldüm. Allah katındaki ikramına sevinip güldüm. Yüzümü çevirmeme gelince, gözde hurilerden zevcelerini gördüğüm içindir. Onların kolları açık, halhalleri gözüküyordu. Onlardan hayâ ederek yüzümü çevirdim.

Bundan sonra, onun silahı, atı ve ona ait diğer şeyler için emir verdi:

- Bunları alın, zevcesine götürün ve deyin ki: Allah onu sizden daha iyi biri ile nikâhladı.

Kaynak: Gençlerin Rehberi